

"Cserkész légy, hogy cserkész maradhass!"

Csapatparancs.

Fiuk! Cserkésztestvéreim!

Negyven nap és negyven éjjel zuhogott az eső s Noé a bárkában vitte a még megmaradt világ utolsó hirvivőit. Kinn egyre nőtt az ár, egyre nagyobbak lettek a vizek, mert az Ur elhatározta, hogy a romlott földet elpusztítja.

"A vizek pedig áradának és egyre nevedének a földön és a bárka jár vala a víz színén."

Fiuk, cserkésztestvéreim! Ma elérkeztünk ahhoz a naphoz, amikor be kell szállnunk a bárkába, el kell indulnunk a nagy utra, hogy megőrizzük, magunkkal vigyük az emberiséget, a szeretet, a békét. Kinn már megindult az áradás, már egyre nevednek a vizek, s még mielőtt elhagynánk a biztos talajt s a hánytorgó vizek tetejére szállnánk összegyűltünk, hogy utolsóalkalommal, még egyszer tanúságot tegyünk hitünk mellett. Kiálljunk hangos szóval védelmezve eszményeinket, melyeket egyre jobban ver az ár, s egyre jobban süllyednek el, mert nincs rájuk szükség: hiszen "A föld pedig romlott vala Isten előtt és megtelék a föld erőszakoskodással."

Mi pedig fiuk, akiket az Isten kiszemelt, hogy megőrizzük és továbbvigyük eszményeit, amelyeket, majd, ha eljön az apadás napja, s a vér felszáradt a földön, átadhassunk azoknak, akik utánunk jönnek, lobogó fáklyát adhassunk azoknak, akik sötétségben éltek, megsimogathassuk, azokat, akik szeretetre vágnak.

De ma fiuk, beszállunk a bárkába. Mindenkinek külön hajója van, mindenki másfelé indul, nem tudjuk melyikünk menekül meg a viharban, nem tudhatjuk melyikünk kerül ki élve a fergegekéből. Nem együtt megyünk,

ahogy Noé és állatai a bárkában, külön külön indulunk el fiuk, mi, akiknek feladat jutott e földön: megőrizni az emberséget a jövő kornak.

Beszállunk a bárkába fiuk. Bucsuzzunk, még van néhány perc idő. Nézzünk magunk köré: mit is hagyunk itt, hogy beleveessen az ár zuhogásába? A csapatunkról szóljak nektek, amely most elmerül? A munkánkról szóljak nektek, amely most semmibe vész? Az Otthonunkról szóljak nektek, amelybe betör az ár és összedönti? Miről beszéljek nektek fiuk így indulás előtt lázas szavakkal? Channuka nyolcadik napja van ma fiuk, ma gyújtjuk a nyolcadik gyertyát. E gyertyák fényénél látszik a mult, messze régen, ami volt. Látom a csapat első vezetőit, látom megalakulni a rajokat, a falkát, látom a kirándulásokat, látom a táborokat, valami furcsa és kábitó képtömeg táncol a szemem előtt a chanukkai lobogásban. Szomorú képet is látok: elhunyt testvéreink arcát, amint biztatóan intenek felénk, ma amikor mi is nagy utra készülünk. Igen fiuk ez a sok emlék velünk jön. Velünk jön s nem hagy el bennünket, mert az emlék állandó és örök.

Utoljára szólok most hozzátok testvéreim! Utoljára, de csak, mint parancsnok. A csapat, ma, mint tudjátok a belügyminiszteri jóváhagyás folytán feloszlik. Megszűnünk létezni, - formailag - mint cserkészek. De fiuk, tudom, mi akik ma vagyunk így együtt talán hosszú idő ^{szünet} múlva újra ilyen formák között találkozni. De hiába veszik el tőlünk a cserkészetet hiába próbálják kiölni bennünk, a cserkészszellemet magunkkal visszük a bárkánkba, magunkkal visszük a harcokba, hiszen ez az amit tovább kell adnunk a következő nemzedéknek.

És én tudom, hogy ez nem kétséges. Fogadalmat tettünk. Egyszer és egy egész életre; ezért nem ujitjuk most meg a fogadalmat. Mindenki tudja mire vállalkozott; mikor cserkész lett: fölösleges lenne ezt most ismételtetni.

Bucsuzzunkfiuk, Isten véletlek. Vigyétek magatokkal mindazt a sok szépet és jót, amit a cserkészetségben tanultatok, vigyétek magatokkal az emlé-

keket, hogy kinyújtózott testtel, biztos lélekkel, ujjongó tele torokból
jövő kiálltással üdvözölhessétek a galambot, amely felétek hozza a béke,
munka és szeretet tündöklő, fényes olajját.

Isten veletek, fiuk,

Jó munkát!

